

Sygn. akt VI Ka 214/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Irena Linkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Elżbieta Kosecka - Sobczak SO Irena Śmietana
Protokolant :	sekr. sąd. Agnieszka Klinowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r.,

sprawy P. J. (1) i A. C. (1)

oskarżonych z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w Iławie i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt II K 747/12

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 214/13

UZASADNIENIE

P. J. (1) został oskarżony o to ,że:

I. w dniu 6 maja 2012 r. w I. , działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...), nr rej. (...), wartości 43.000 zł. na szkodę R. M., jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie przez właściciela ww. pojazdu, tj. o czyn z art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk ;

II. w dniu 6 maja 2012 r. w I. usiłował spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu R. M. w postaci istotnego zeszpecenia ,zniekształcenia ciała lub innego ciężkiego kalectwa, w ten sposób, iż zadał ww. cios śrubokrętem w okolice głowy i oka, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obronną postawę pokrzywdzonego, tj. o czyn z art.13§1 kk w zw. z art.156§1 pkt 2 kk,

A. C. (1) został oskarżony o to ,że w dniu 6 maja 2012 r. w I., działając wspólnie i w porozumieniu z P. J. (1), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...), nr rej.(...), wartości 43.000 zł. na szkodę R. M., jednak

zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie przez właściciela ww. pojazdu, tj. o czyn z art.13§1 kk w zw. z art.279§1kk.

Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt IIK 747/12 uznał oskarżonego P. J. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I, który wypełnia znamiona występku z art.13§1i 2kk w zw. z art.279§1 kk i za to na podstawie art.279§1 w zw. z art.14§1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony P. J. (1) został także uznany za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II, który wypełnia znamiona występku z art.13§1 kk w zw. z art.156§1 pkt 2 kk i za to na podstawie art.156§1pkt 2 kk w zw. z art.14§1 kk wymierzono mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art.85 kk, art. 86§1 kk połączono wymierzone oskarżonemu P. J. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art.63§1 kk zaliczono oskarżonemu P. J. (1) na poczet wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 7 maja 2012 r. do dnia 23 stycznia 2013 r.

Na podstawie art. 46§2 kk zasądzono od oskarżonego P. J. (1) na rzecz pokrzywdzonego R. M. w związku z popełnieniem na jego szkodę czynu zarzucanego mu w punkcie II kwotę 3.000 zł. tytułem nawiazki.

Niniejszym wyrokiem oskarżony A. C. (1) został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który wypełnia znamiona występku z art. 13§1i 2 kk w zw. z art. 279§1 kk i za to na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art.14§1 kk wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 i§2 kk, art.70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego A. C. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat.

Na podstawie art.33§1,2 i 3 kk wymierzono oskarżonemu A. C. (1) karę 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 20 złotych.

Na podstawie art.63§1 kk zaliczono oskarżonemu A. C. (1) na poczet wymierzonej mu kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 maja 2012 r. do dnia 5 października 2012 r.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. J. (1) oraz kosztów sądowych od ponoszenia których zwolniono oskarżonego P. J. (1) a obciążono nimi oskarżonego A. C. (1).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych P. J. (1) i A. C. (1) oraz Prokurator Rejonowy w Iławie.

Obrońca oskarżonego P. J. (1) zaskarżyła wyrok w części dotyczącej wymienionego oskarżonego, a wyrokowi temu zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, a będący wynikiem m.in.- wbrew dyspozycji przepisu art. 7 kpk – dowolnej (nie swobodnej), jednostronnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, a przede wszystkim:

- bezkrytyczne podejście Sądu I instancji do zeznań złożonych przez pokrzywdzonego R. M. ;

- nie poparte żadnymi dowodami, w tym opiniami biegłych z zakresu odpowiedniej specjalizacji (np. mechaniki samochodowej) przyjęcie przez Sąd I instancji, iż P. J. (1) był w stanie 06.05.2012 r. dokonać kradzieży pojazdu A. (...) o nr rej.(...), podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego wskazuje, iż P. J. (1) w dniu 06.05.2012 r. przygotowywał się do ewentualnego popełnienia czynu zabronionego kradzieży z włamaniem – w istocie P. J. (1) podjął czynności mające stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do dokonania, w tym przypadku m. in. zbierał informacje na temat przedmiotowego pojazdu i sposobu, możliwości włamania się doń

oraz próbował ustalić, jaki sposób działania będzie skuteczny w tym konkretnym przypadku, oskarżony P. J. (1) nie dysponował komputerem/laptopem (w pojeździe należącym do P. J. (1) ani na miejscu zdarzenia nie znaleziono ani komputera ani laptopa), kablem USB, końcówkami (...) ani płytą CD z programem komputerowym (...) z funkcją dezaktywacji immobilaisera znajdującego się w przedmiotowym pojeździe A. (...), a nadto P. J. (1) nie posiadał przy sobie wyciągarki, dzięki której mógłby wyjąć wkładkę z zamka przedmiotowego pojazdu;

- błędne przyjęcie przez Sąd I instancji ,iż oskarżony P. J. (1) usiłował spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu R. M. , podczas , gdy oskarżony konsekwentnie przez całe postępowanie karne tak przygotowawcze jak i sądowe nie przyznawał się do tego, by miał działać z zamiarem zszpecenia , zniekształcenia ciała lub innego ciężkiego kalectwa R. M. – jedynie w liście do R. M. przeprosił go za zaistniałą sytuację (k. 224,225); P. J. (1) uciekając przed pokrzywdzonym miał w ręku śrubokręt , całkiem przypadkowo zranił ww.za czym przemawiają m.in. charakter obrażeń, siła z jaką zostały zadane i fakt ,że obrażenia te naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organizmu pokrzywdzonego zaledwie na okres do dni 7.

2. rażąco niewspółmierność kar orzeczonych wobec oskarżonego P. J. (1), których dolegliwość przekracza m.in. stopień winy ww.

Podnosząc niniejsze zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. J. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów , ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łławie , a z ostrożności procesowej wniosła o wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.

Obrońca oskarżonego A. C. (1) w wywiezionej apelacji , w której zaskarżył wyrok w części dotyczącej wymienionego , wyrokowi temu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 1§1 kk w zw. z art.16§1kk i art.13§1 i 2 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art.art.42 ust.1 Konstytucji RP, poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji ,iż oskarżony A. C. (1) swoim zachowaniem czynił przygotowania do usiłowania kradzieży (k.18,wers 9 i 18), a pominięcie w kwalifikacji prawnej czynu art.16 kk i uznanie go za winnego zarzucanego mu czynu, podczas gdy ustawodawca nie przewidział penalizacji przygotowania do usiłowania kradzieży z włamaniem, czego skutkiem winno być uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

a z ostrożności procesowej podniósł:

2. naruszenie przepisów prawa materialnego , tj. art.18§3 kk oraz art.20 kk i art.9§1 kk poprzez przyjęcie na podstawie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, iż oskarżony A. C. zdawał sobie sprawę z zamiaru oskarżonego P. J. oraz obejmował swoim zamiarem konsekwencje działań P. J., podczas gdy z materiału dowodowego jawi się zgola odmienny wniosek.

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art.14§1 i 2 kk w zw. z art.53§1 kk i art.61§1 kk poprzez pominięcie przez Sąd orzekający konsekwencji wynikających ze zmiany kwalifikacji prawnej czynu poprzez dodanie do jego kwalifikacji §2 z art.13 kk, tj. przyjęcie, iż oskarżony A. C. (1) swoim zachowaniem miał dokonać nieudolnego usiłowania.

4. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały wpływ na treść wyroku tj. art.5§2 kpk, poprzez uznanie wątpliwości zaistniałych w toku procesu, na niekorzyść A. C., tj. w szczególności: miejsca postoju pojazdu (sposobu zaparkowania), okoliczności dot. uruchomienia silnika,, miejsca ,tj. strony pojazdu gdzie przebywał oskarżony, dokładnego miejsca zapłonu samochodu, braku wiedzy o konstrukcji kanału radiowego samochodu, a tym samym miejsca wydostawania się dymu, braku informacji o specjalistycznych urządzeniach elektronicznych, w tym przede wszystkim o komputerze potrzebnym do rozkodowania komputera samochodowego (podczas gdy Sąd przyjął ,iż zachodziła tzw. nieudolna próba kradzieży, właśnie – jak rozumie obrona- ze względu na brak ujawnienia tego sprzętu.)

5. naruszenie przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk, art.410 kpk w zw. z art.424§1pkt 1 kpk, poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej zmierzającej

do wyczerpującego i wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności faktycznych, w szczególności nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki i elektroniki samochodowej na okoliczność czy za pomocą przedmiotu, który posiadał przy sobie współoskarżony P. J. tj. śrubokręta można było dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu , a nadto czy brak wkładki w drzwiach kierowcy, uniemożliwił P. J. dokonanie „kopii” klucza , a tym samym czy przy braku takiej kopii P. J. mógłby za pomocą śrubokręta uruchomić przedmiotowy pojazd.

Wskazując na wyżej opisane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem uzupełnienia materiału dowodowego w celu wyjaśnienia ew. wątpliwości.

Natomiast Prokurator Rejonowy w wywiedzionej apelacji zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego P. J. (1) w zakresie orzeczonej kary.

Skarżący wyrokowi temu zarzucił rażącą niewspółmierność kary wyrażającej się orzeczeniem wobec P. J. (1) za czyn z punktu II kary jedynie 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz rażącej niewspółmierności kary łącznej w punkcie III wyroku wyrażającej się wymierzeniem wskazanemu kary jedynie 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności , podczas gdy wysoka społeczna szkodliwość czynu i wina oskarżonego, jego zachowanie w czasie czynu polegające na zdeterminowanym godzeniu, z zamiarem bezpośrednim w ludzkie życie , zwłaszcza w istotne dla człowieka organy, celem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, z motywacji zasługującej na szczególne potępienie, uzasadniają przekonanie, że tak określona kara nie będzie spełniać swych celów w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i nie wpłynie wychowawczo na oskarżonego.

W związku z wyżej opisanym zarzutem Prokurator Rejonowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego P. J. (1) w punkcie II kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w punkcie III wymierzenie kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i utrzymanie w mocy pozostałych rozstrzygnięć wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje wywiedzione w przedmiotowej sprawie przez obrońców oskarżonych A. C. (1) i P. J. (1) zasadne są w zakresie w jakim wnoszą o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Natomiast jako zupełnie przedwczesną należało uznać apelację Prokuratora Rejonowego w Iławie.

Przede wszystkim za zasadną należało uznać apelację obrońcy oskarżonego A. C. (1) w części , w której skarżący zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 424§1 pkt 1 kpk . Zarzut ten aczkolwiek nie wskazany wprost w apelacji obrońcy oskarżonego P. J. (1) dotyczy również i tego oskarżonego oraz tych rozstrzygnięć , gdzie rażące mankamenty uzasadnienia uniemożliwiały należyłą kontrolę orzeczenia.

Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach wskazywał , że kontrola słuszności rozumowania sądu pierwszej instancji i jego zgodności z przeprowadzonymi dowodami , odbywa się w oparciu o uzasadnienie wyroku sądu meriti. Dlatego też uzasadnienie orzeczenia tego sądu powinno wskazywać logiczny proces , który doprowadził ten organ do określonych wniosków w przedmiocie winy i jej zakresu, względnie jej braku. Powinno także zawierać , dokładne ustalenia podstawy faktycznej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia . Stąd też w uzasadnieniu tym, sąd orzekający winien wyraźnie wskazać , na jakich dowodach oparł ustalenia każdego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu. Jednocześnie powinien rozważyć i ocenić wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi ustaleniami faktycznymi lub przeciw nim, a także szczegółowo wyjaśnić wszystkie istotne wątpliwości i sprzeczności w materiale dowodowym.

Jeżeli uzasadnienie wyroku sądu orzekającego nie czyni zadość powyższym wymaganiom , to wówczas kontrola odwoławcza tego orzeczenia jest utrudniona , a nawet jak ma to miejsce w niniejszej sprawie , wręcz wykluczona.

Sąd Rejonowy w Iławie w punktach I i VI zaskarżonego wyroku uznał oskarżonych P. J. (1) i A. C. (1) za winnych popełnienia zarzucanych im aktem oskarżenia czynów , które zakwalifikował z art. 13§1 i §2 kk w zw. z art. 279§1 kk.

Wskazać należy ,że zgodnie z aktem oskarżenia Prokurator Rejonowy w Iławie zarzucił oskarżonym P. J. (1) i A. C. (1) popełnienie wspólnie i w porozumieniu czynu z art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk.

Przepis art. 13§1 kk stanowi o tzw. usiłowaniu zwykłym (udolnym) , a §2 rozszerza formę usiłowania na tzw. usiłowanie nieudolne , które ma miejsce wówczas , gdy dokonanie przestępstwa od samego początku jest niemożliwe , natomiast sprawca sobie tego nie uświadamia. Karalność usiłowania nieudolnego ograniczono do dwóch przypadków , a mianowicie : braku przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego oraz użycie środka nienadającego się do popełnienia czynu zabronionego.

Mając na względzie treść wyżej powołanego przepisu, a w szczególności §2 należy wnioskować ,iż Sąd Rejonowy uznając oskarżonych P. J. (1) i A. C. (1) za winnych popełnienia czynu z art.13§1 i §2 kk w zw. z art. 279§1 kk przyjął, że oskarżeni dopuścili się usiłowania nieudolnego przestępstwa kradzieży z włamaniem.

Natomiast analiza obszernego uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje ,iż oskarżonym został przypisany czyn kradzieży z włamaniem popełniony w formie usiłowania zwykłego . W uzasadnieniu tym Sąd I instancji wyraźnie bowiem podkreśla ,iż oskarżony P. J. (1) posiadał wiedzę, narzędzia , komputer i oprogramowanie , by przełamać typowe zabezpieczenia mechaniczne i elektroniczne , w jakie wyposażony był samochód , do którego próbował się włamać . Jak ustalił Sąd w dalszej części uzasadnienia - czyn oskarżonego nie doszedł do skutku , ponieważ uniemożliwił to swoją postawą pokrzywdzony R. M., płosząc oskarżonego . (k. 649v).

Zarówno ustalenia faktyczne jak i poczyniona przez Sąd Rejonowy szczegółowa ocena poszczególnych zebranych w sprawie dowodów nie zawiera jakiegokolwiek argumentacji uzasadniającej przywołanie w podstawie skazania w punktach I i VI wyroku §2 art. 13 kk.

Inną rażącą sprzecznością zaistniałą pomiędzy zaskarżonym wyrokiem a treścią uzasadnienia jest bezsprzecznie ustalenie w uzasadnieniu wyroku ,iż czyn popełniony przez oskarżonego A. C. (1) stanowi przygotowanie do usiłowania kradzieży z włamaniem.

Obrońca oskarżonego A. C. (1) w wywiedzionej apelacji mając na względzie poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne zarzucił nawet wyrokowi temu naruszenie przepisów prawa materialnego , tj. art. 1§1 kk w zw. z art. 16§1 kk i art.13§1 i 2 kk w zw. z art.279§1 kk.

Faktycznie w czynionych przez Sąd Rejonowy rozważaniach mających zapewne stanowić o popełnieniu przez oskarżonego A. C. (1) wspólnie i w porozumieniu z P. J. (1) usiłowania udolnego (nieudolnego) kradzieży z włamaniem zostały zamieszczone stwierdzenia ,które mogły zostać zinterpretowane (co czyni obrońca oskarżonego A. C. (1)) jako wskazujące, że zachowanie A. C. (1) stanowiło przygotowanie do usiłowania kradzieży z włamaniem.

W uzasadnieniu wyroku na stronie 648v Sąd I instancji aż dwukrotnie stwierdził ,że

„ A. C. (1) usunął przedmioty świadczące o przygotowaniu się do dokonania kradzieży z włamaniem z wnętrza pojazdu
” .

W odniesieniu do powyższych stwierdzeń należy zauważyć ,iż przygotowaniem jest podjęcie czynności mających stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do dokonania przestępstwa i jest to stadium bardziej odległe od usiłowania , które jest formą stadialną przestępstwa bezpośrednio poprzedzającą dokonanie. Nadto przygotowanie jest karalne tylko wtedy gdy ustawa tak stanowi.

Podkreślić należy ,że ustalenia faktyczne , jakich wymaga art. 424§1 pkt 1 kpk to jednoznaczne wskazanie konkretnych zachowań oskarżonych , korespondujących z opisem czynów przypisanych, poprzez które realizowane zostały przedmiotowe i podmiotowe znamiona przypisanych im przestępstw. Tylko takie , kategoryczne , oparte na całokształcie materiału dowodowego ustalenia mogą stanowić podstawę wyroku skazującego.

W przedmiotowej sprawie różnice zaistniałe pomiędzy wyrokiem a uzasadnieniem powodują niepewność czy do błędu doszło przy sporządzaniu uzasadnienia czy przy wyrokowaniu . Dlatego też obarczone tego rodzaju niepewnością rozstrzygnięcie musiało zostać uchylone.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości. Przede wszystkim obowiązkiem Sądu będzie wnikliwe przesłuchanie oskarżonych , a w szczególności oskarżonego P. J. (1) w związku ze złożonymi przez niego wyjaśnieniami zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i postępowania sądowego. Wskazać należy na treść wyjaśnień wymienionego oskarżonego złożoną w czasie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, gdzie oskarżony podaje ,że posiadał zarówno komputer jak i oprogramowanie do rozkodowywania zabezpieczeń elektronicznych w samochodzie. (k. 196-196 v). Odmiennie treści wyjaśnienia zostały natomiast przez niego złożone na rozprawie sądowej w dniu 16 stycznia 2013 r., gdzie stwierdza ,iż w chwili zdarzenia nie posiadał on możliwości technicznych do uruchomienia pojazdu A. (...) stanowiącego własność pokrzywdzonego. Składanie przez oskarżonego P. J. (1) odmiennie treści wyjaśnień na różnych etapach postępowania wymaga wyjaśnienia wszelkich podawanych odmienności. Natomiast w trakcie przesłuchania oskarżonego A. C. (1) celem będzie między innymi ustalenie rodzaju działalności prowadzonej przez wymienionego , a w konsekwencji jego wiedzy w zakresie pokonywania zabezpieczeń pojazdów typu A. (...) należące do R. M..

W ocenie Sądu odwoławczego w zależności od uzyskanych wyjaśnień celem może być rozważenie konieczności uzyskania specjalistycznej wiedzy w zakresie możliwości pokonania zabezpieczeń technicznych zainstalowanych w pojeździe pokrzywdzonego. Informacje te mogą być pozyskana poprzez przesłuchanie osoby posiadającej wiedzę w tym zakresie lub przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

Bardzo szczegółowo powinny być przeprowadzone pozostałe dowody osobowe w postaci przesłuchania świadków ,a nade wszystko pokrzywdzonego R. M..

Odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu P. J. (1) z art. 13§1 kk w zw. z art. 156§1 pkt 2 kk za niewystarczającą należy uznać dotychczas wydaną opinię sądowo – lekarską i według Sadu odwoławczego zachodzi konieczność uzyskania pełnej opinii wydanej na podstawie zebranego w tym zakresie materiału dowodowego.

Rzecz Sądu I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie dokonanie rzetelnych ustaleń faktycznych opartych na całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego , w należyty sposób uzupełnionym ,z uwzględnieniem uwag zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych, a następnie przeprowadzenie gruntownej analizy i dokonanie wyboru prezentowanych wersji zdarzeń, ocenionych w sposób zgodny z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. W przypadku zaś konieczności sporządzenia uzasadnienia orzeczenia powinno ono zadośćuczynić wymogom wskazanym w treści art. 424 kpk.

Należy także zważyć na przepis art. 443 kpk

Reasumując stwierdzić należy ,że dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy uchybienia o charakterze proceduralnym , obliowało Sąd odwoławczy na podstawie art.437§2 kpk do uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.